

UN DOMN AL LINGVISTICII ROMÂNEȘTI

L-am cunoscut personal pe profesorul Ștefan Munteanu relativ târziu, deși drumurile mele la Timișoara erau destul de frecvente, în urmă cu câțiva ani buni. Aceasta nu înseamnă că nu mă întâlnisem, cu multă vreme înainte, cu lucrările sale. Pe prima dintre ele, *Stil și expresivitate poetică* (1972), distinsă cu Premiul „B. P. Hasdeu” al Academiei Române, am citit-o la București. Amator fiind eu de noutăți bibliografice, l-am întâlnit apoi, încă din 1976, în calitatea sa de redactor responsabil la „Analele Universității din Timișoara. Seria științe filologice” (a condus revista până în 1985). În plus, colaboratorii și foștii săi elevi vorbeau mereu despre el cu deosebită căldură.

Mi-a plăcut întotdeauna să definesc oamenii nu numai după ce au scris, ci și după cum vorbesc. Aveam să aflu chiar de la el că este un produs al școlii lingvistice ieșene; vorbea cu mult respect și afecțiune despre Th. Simenschy, maestrul său, cel de la care a învățat rigoarea studiilor clasice, dar și despre alți reprezentanți ai acestei școli: G. Călinescu, Iorgu Iordan, G. Ivănescu (cu ultimul și-a pregătit teza de doctorat, *Probleme ale cercetării stilistice, cu privire specială la expresia poetică*). De la început mi-a atras atenția seriozitatea cu care s-a apropiat de domeniile sale preferate, stilistica și lingvistica generală; cursul său, *Lingvistica generală. Istoria doctrinelor lingvistice* (1973) mi-a amintit de cartea maestrului meu, Iorgu Iordan, *Introducere în studiul limbilor romanice. Evoluția și starea actuală a lingvisticii romanice* (1932). Seriozitatea sa se îmbină armonios cu consecvența, dar și cu discreția. Am avut ocazia să mi se dezvăluie aceste calități ale distinsului profesor Munteanu în cele câteva discuții peripatetice purtate prin parcurile timișorene, în timpul cărora îl surprindeam uneori și zâmbind ... serios. Retrăiam senzațiile resimțite în tinerețe, în cursul discuțiilor purtate cu maestrul meu, Iorgu Iordan. Pe scurt, îl consider un **domn** al lingvisticii românești.

Am fost întotdeauna sensibil la relatările de călătorie, mai ales dacă sunt scrise cu pasiune și talent. *Scrisori vieneze* (1992), reluată și amplificată sub titlul *Scrisori din Vindobonna* (2002), este o carte scrisă de un bucovinean receptiv față de cultura înaltă, care a avut șansa să stea patru ani în fosta capitală imperială, predând limba română la ilustra universitate vieneză (1974 – 1978).

M-am apucat să scriu despre Ștefan Munteanu cu sentimentul de regret că nu m-am putut bucura de privilegiul de a fi stat mai mult în preajma lui, ca să profit de *sabiduria* sa.

Acad. Marius SALA